

razna odlikovanja od učenih družb. Dr. Krek je bil član „Jugoslov. akademije znanosti i umjetnosti“ v Zagrebu, „Imperat akademije nauk“ v Petrogradu, „Srpske kraljevske akademije“ v Belgradu, „České akademie císaře Františka Josefa pro vědi, slovesnost a umění“ v Prazi, „Královské České společnosti nauk“ v Prazi, „Srpskega učenega društva“ v Belgradu in dopisni, pravi ali častni član več literarnih družb in društev. Od l. 1869. do 1874. je bil tudi odbornik „Slov. Matice“. L. 1902. je stopil v pokoj in bival v Ljubljani, kjer so ga izvolili meščani v občinski svet, v katerem je delal zlasti kot član mestnega šolskega sveta. Letos je nevarno zbolel, in prepeljali so ga v Gradec v sanatorij, kjer je pa kmalu umrl. Truplo so prepeljali v Ljubljano. Naj v miru počiva!

Dr. Gregorij Krek.

Anton Ažbe. V Monakovem je umrl prošli mesec slovenski slikar Anton Ažbe, ki si je v tujini pridobil s svojo umetnostjo slavno ime. Rojen je bil l. '862. v Poljanski dolini, ki je dala Slovencem tudi naše Šubice. Zgodaj mu je umrl oče, in vatih je dal dečka v Celovec v prodajalno, da se izuči za trgovca. Potem je prišel v Ljubljano, kjer je zapustil svoj prvotni poklic in postal učenec slikarja Wolfa, ki ga je vpeljal v umetnost, kateri je Ažbe služil potem s toliko gorečnostjo. Višje nauke je dovršil na dunajski akademiji in šel potem v Monakovo, kjer je v šoli profesorja Wagnerja začel samostojno delovati. Ustanovil je lastno slikarsko šolo, ki je kmalu zaslovela in je v zadnjih letih štela čez sto učencev in učenk. Najodličnejše rodbine so dajale svoje otroke v Ažbetovo slikarsko šolo, uvajal je prince, kneze in grofe v umet-

niško življenje in ustvarjanje. Svoje zveze z rojaki ni nikdar pretrgal; vsi mlajši slov. umetniki, ki so pohajali v Monakovo, so se shajali v Ažbetovi šoli, ki je bila najslavnejša v Monakovu. Njegova umetniška delavnica je bila silno elegantna in zanimiva; posebno pozornost so vzbujale njegove lastne slike in skice. Kakor je pokojni Ažbe z veseljem pozdravljal vsak mlajši talent, ki se je pojavil med Slovenci, in se zanimal za vsako novico iz domovine, tako pa zdaj tudi slovenski umetniki odkrito žalujejo za tem znamenitim možem, ki je pokazal, kako se more tudi Slovenec z lastno močjo povzpeti od navadnega vajenca do najvišje umetnosti, do slave in časti. — Pogreba Ažbetovega so se udeležili prof. pl. Stiebler, slikar Hoffmann pl. Vestenhof, deputacija umetniškega podpornega društva, člani društva „Dichtelei“, razni umetniki in pisatelji, mnogo pokojnikovih učencev in učenk, njegovi najboljši prijatelji in vsa Ažbetova šola. Ob odprtem grobu je govoril pisatelj Edgar Steiger, ki se je v pesniško navdahnjenih besedah poslovil od prerano umrlega mojstra. Govornik je rekel med drugim: „Poslavljam se od moža z zlatim srcem, ki ni imel v Monakovem med vsemi, ki so ga poznali, nobenega sovražnika, ki je žrtvoval za umetnost vse najboljše, ki je kot učitelj vzbudil in razvnel v srcih sto in sto učencev plamen umetniškega navdušenja. Vse svoje življenje je bil vesel učenec umetnosti in eden izmed onih revežev, ki radi delé zadnjo skorjico s še ubožnejšim svojim bližnjikom. Pokopali smo blagega moža, nam pa je bil on še mnogo več.“ V imenu umetniškega podpornega društva je govoril slikar Nonenbruch, ki je položil na grob prekrasen venec, ki so ga darovali umetniki in pisatelji. Vence so položili na grob tudi društvo „Dichtelei“, pokojnikova umetniška šola in razne odlične osebe. Sijajni pogreb, ki so ga priredili Ažbetu, je pokazal, da je pokojnik vžival največji ugled v umetniških in pisateljskih krogih v Monakovem.

Alojzij Šubic. V New Yorku je nenadoma umrl slovenski slikar Alojzij Šubic v noči od 15. na 16. julij t. l. Pokojnik je bil brat slavnih slikarjev Jurija in Janeza Šubice, o katerih je „Dom in Svet“ že obširno pisal. Sicer svojih bratov ni dosegel v umetnosti, vendar imamo od njega marsikatero sliko po naši domovini. Na str. 565. vidijo čitatelji rojstno hišo naših Šubicev v Poljanah nad Škofjo Loko. Alojzij Šubic se je že v mladih letih posvetil z vso vnemo slikarstvu. Ko je doma dovršil šole, je šel na slikarsko akademijo na Dunaj, kjer je kot akademik dosegel znatnih uspehov in kjer so spoznali v njem izreden dar za slikanje. Ko je dovršil akademijo, je slikal v domovini. Slednjič je šel letos v Ameriko, kjer se mu je obetal boljši zaslužek. Komaj je bil tam kake tri mesece, ga je nenadoma zadela kap v New Yorku, starega komaj 40 let. Pokojnik je zapustil ženo in troje otrok, ki so mu mislili slediti v Ameriko, a so zdaj ostali v domovini — v revščini.